

прешли грчку границу опет смо били оперисани од неког посебно лијепог осјећаја. Ваљда нас је збуњивала сва она пустош и умор. Ипак, када смо стигли у Вергину, град у чијој су утроби смјештени предмети које су иза себе оставили Филип I, Александар Македонски, постали смо свјесни гдје се налазимо. Падала је топла киша, а ми смо ипак обилазили градић препун малих кућа и окружен зеленилом. Пут нас је даље водио ка Паралији, туристичком мјесту у коме смо провели најљепше тренутке. Море, пјешчане плаже, мирис гираса измаио нас је из соба, и мало по мало црпио из нас енергију, коју бисмо обнављали са

неколико сати сна. Док смо се ми купали иза наших леђа се простирало Олимп прекривено снјегом.

Већина би била најзадовољнија да смо цијелу екскурзију провели у Паралији, али отићи у Грчку, а не отићи у Атину, велика је штета. На путу до Атине провели смо неколико сати и у Солуну. На гробљу Зејтинлик слушали смо и дивили се старом брачном пару који је одржавао гробље на коме су „нашли вечно уточиште највећи јунаци данашњег доба“, како је рекао Војислав Илић Млађи. Иза сваког имена које смо

могли да се носе са тим проблемом нису одбијали да помогну својим друговима из разреда. Свако одјељење се трудило да их што више иде. Приликом одласка из

Бањалуке јавио се тако чудан осјећај! Заправо, није било оног осјећаја који смо очекивали! Изгледало је све, као: идемо на екскурзију, па шта!? Али, не и задуго? Након што смо се привикли на сједишта и усавршили респираторни систем, успјели смо се опустити и пјевати што год је коме пало на памет. Ријетко ко је запиткивао колико нам је још времена остало до нашег одређеног сједишта. На свакој паузи смо се састајали са људима из другог аутобуса, препричавали занимљиве тренутке и опет се враћали на усијана сједишта. Спавали смо... па добро, може се рећи да смо спавали, али само су се појединци борили да што више спавају. Увијек је био неко ко пјевуши или смије се. Када смо

Приликом одласка из

Бањалуке јавио се тако чудан осјећај! Заправо, није било оног осјећаја који смо очекивали! Изгледало је све, као: идемо на екскурзију, па шта!? Али, не и задуго? Након што смо се привикли на сједишта и усавршили респираторни систем, успјели смо се опустити и пјевати што год је коме пало на памет. Ријетко ко је запиткивао колико нам је још времена остало до нашег одређеног сједишта. На свакој паузи смо се састајали са људима из другог аутобуса, препричавали занимљиве тренутке и опет се враћали на усијана сједишта. Спавали смо... па добро, може се рећи да смо спавали, али само су се појединци борили да што више спавају. Увијек је био неко ко пјевуши или смије се. Када смо